

har betalt tilslutningsbidrag, og som løbende betaler driftsbidrag af de faktiske omkostninger.

Ifølge en henvendelse fra Det Skæve Danmark vil driftsbidraget i de mest udsatte kommuner stige op til 300 pct. Investeringen for den enkelte borger vil blive betragtelig, for selv om den enkelte borger vælger at sige ja til tilbudet om finansiel tilkobling til den kommunale kloakfond, så bliver den enkeltes investering 30.000 kr. hhv. 18.000 kr. plus moms. Det er altså to tal her, som man kan vælge alt efter, hvilken model man tager. Men hertil kommer så investeringer i rør på egen grund, trikstanke og septiktanke osv., og sammen beløber det sig til en merinvestering på minimum 15.000 kr.

Her står vi altså over for nogle, der skal yde en samlet investering på 35.000–55.000 kr. Hertil kommer så også det løbende driftsbidrag, som betales hvert år i årene fremover. Der kom selvfølgelig mange indsigelser. Der kom selvfølgelig mange indsigelser. Fra Det Skæve Danmark forklarede man, hvordan det gik til, at de havde omkring 69 pct. af de husstande, der nu skulle have rensed spildevand, liggende i deres medlemskommuner, og de omsatte det så til befolkningstallet og spurgte, hvorledes de kunne regne ud, at det påhviler 15 pct. af Danmarks befolkning at gennemføre ca. 69 pct. af de påbud, der forventeligt vil komme om de krav.

Det er spørgsmålet, om man virkelig kan sige, at det vil gøre noget godt for bosætningen i landdistrikterne. Er det attraktivt? Hvad siger regeringen? Og det bliver ikke bedre, når vi vender blikket mod de tilkendegivelser, regeringen er kommet med i forbindelse med tre beslutningsforslag vedrørende planloven, som vi fremlagde i Folketinget så sent som torsdag i sidste uge.

Det ene gik ud på, at regeringen skulle fremsætte lovforslag om ændring af lov om planlægning, således at en ejer af en ejendom i landzone får ret til at genanvende en overflødiggjort landbrugsbygning til erhverv eller bolig. Et forslag, som burde kunne nyde fremme i regeringen, når man tænker på, at indenrigsministeren i sin redegørelse side 18 skriver:

»Som følge af strukturudviklingen er der mange overflødiggjorte landbrugsbygninger, der kunne anvendes af nye virksomheder på landet. Regeringen vil på denne baggrund få undersøgt, hvilke barrierer der forhindrer, at virksomheder anvender overflødiggjorte landbrugsbygninger.«

Det er et godt initiativ, men jeg vil da godt afsløre her i dag, at én af barriererne er regeringen. Miljøministeren afviste nemlig allerede i torsdags det omtalte forslag. Han fandt ingen grund til at støtte et forslag om, at en ejer af en ejendom i landzone skulle have ret til at genanvende en overflødiggjort landbrugsbygning til erhverv eller bolig.

Et andet forslag gik ud på, at der skulle skabes bedre muligheder for at foretage tilbygninger og større ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Det er jo ofte sådan, at en erhvervsvirksomhed, der er etableret i nedlagte landbrugsbygninger, vil have behov for at bygge til, når virksomheden udvikler sig godt, når der skabes vækst i landdistrikterne – ikke med flere tusinde kvadratmeter, men måske med 500 eller 600 m².

Men det afvises i mange amter, fordi man fortolker planloven sådan, at den ikke giver mulighed for en sådan udvikling. Hertil er der så kun at svare, at så må loven laves om. Hvad svarer regeringen? Ordret citeret: »Med henvisning til de igangværende initiativer finder regeringen ikke grundlag for at støtte dette forslag«. Miljøministeren kunne ikke uddybe, hvilke initiativer der var tale om. Kan indenrigsministeren?

Og det sidste forslag handler om retten til at opføre eller indrette en yderligere bolig på en landbrugsejendom, når det sker som led i et generationsskifte eller til brug for en medhjælper. Enhver ved, at i nogle familier kan det være meget vigtigt, at der kan ske en glidende overgang mellem generationerne, ja, ofte kan det være en direkte medvirkende årsag til, at et generationsskifte kan gennemføres. Men heller ikke det forslag kunne regeringen støtte.

Det er et problem, når man har oplevet regeringens gøren og laden i denne folketingssamling vedrørende landdistrikterne, ud over at jeg erkender, at de rapporter, vi har fået, byder på en række tiltag. Men når man også ser på, hvordan det bliver omsat i praktisk politik, uanset om det er på miljøområdet eller skatteområdet – jeg vil holde mig til miljøområdet – er det altså svært at se, at de fine taler bliver omsat til handling. Og det er altså synd for udviklingen i landdistrikterne, men vi er nødt til at sige, at det ikke hjælper, at man påfører dem, der bor i landdistrikterne, en lang række udgifter og så efter nogle år undres over, at der måske ikke er den udvikling, man havde regnet med.

Vel ser det ud til efter de rapporter, vi har modtaget, at det for øjeblikket går fint, men som